

[Christophersen]

Så er der problemet omkring 1966-lovgivningens byggeri, de såkaldte højrente-byggerier. Det problem erkender vi er til stede, for det er klart, at man i 1966 lavede reglerne ud fra nogle i dag urealistiske renteforudsætninger. Man forestillede sig ikke dengang, at man kunne komme til at opføre byggerier, der skulle finansieres med en effektiv rente på 15, 16 eller 17 pct. Derfor forekommer nedtrapningen af rentesikringen stærkere, end man dengang havde tænkt sig.

Jeg vil godt sige, at de huslejeboykotter, som nu er i gang, gør det meget vanskeligt for folketinget at gå ind i realistiske overvejelser af, hvordan man skal løse denne opgave. Jeg finder, at de huslejeboykotter er aldeles uacceptable. For det første har de pågældende lejere vidst, hvad de gik ind til, da de lejede lejlighederne. Der er ikke sket ændringer i deres huslejevilkår – undtagen til det bedre, for der blev nemlig sidste år givet nogle lettelser. De vidste altså, hvad de gik ind til; de kan ikke påberåbe sig, at der nu er ændrede forhold, som de ikke har regnet med. For det andet har indtægtsstigningerne i de sidste fire år jo for alle været så betydelige, at de mere end har overhalet de husleje-reguleringer, som i hele perioden skal finde sted. For det tredje er det udtryk for, kan man sige, en art selvtægt. Hvad ville vi sige, hvis folk af utilfredshed med højere ejendomsskatter pludselig lod indefryse stigningen i ejendomsskatter på deres huse og så meddelte, at den indefrysning ville finde sted, indtil folketinget havde givet sig, eller indtil en kommune havde sat grundskyldpromillen ned? Det ville vi jo alle sammen være enige om var aldeles uacceptabelt.

Derfor er jeg tilfreds med, at boligministeren har taget rimeligt håndfast på det problem, og jeg vil gerne for vores vedkommende sige, at vi mener, at det må boligselskaberne sammen med kommunerne nu bringe i orden. Man må ikke regne med, at et flertal i folketinget kan gå ind i realistiske overvejelser af disse problemer, hvis alting flyder, og hvis det ene selskab efter det andet bringes frem til fallittens rand og store stats- og kommunegarantier af milliardstørrelse bringes i fare. På den måde kan vi ikke forhandle om disse ting, og det tror jeg er vigtigt at vi gør klart over for boligselskaberne, over for kommunerne og især over for dem, der organiserer og deltager i denne boykot. Men vi er

altså klar over, at der er et problem, som naturligt må indgå i forhandlingerne.

Så er der ejerlejlighedsloven, og den vil jeg kun sige nogle ganske få ord om. Vi fik i 1976 en betydelig liberalisering af loven. Jeg er enig i, at de kvalitetsregler, der blev stillet op, var for firkantede, vi var ikke glade for dem dengang, på grund af selve deres karakter. Det førte til problemer med 8-kantede soveværelser og køkkener, der bevægede sig ind i toilettet og omvendt, idet man ligesom skulle tilpasse sig nogle meget summariske krav til arealstørrelser og kvaliteter. Derfor blev 1976-loven ikke så god, som den burde have været, derfor deltog vi også her i foråret i en revision af den, og jeg mener, at vi har fået en betydelig bedre ejerlejlighedslov ud af det. Den har ud over at forbedre de krav, der stilles i forbindelse med udstykningen, også åbnet en langt bedre adgang til omdannelse til andelsboligforeninger. Det mener jeg er noget meget vigtigt. Det er også vigtigt, at kommunerne ad den vej har fået mulighed for at klare nogle af deres sociale boligproblemer i stedet for at skulle engagere sig i et måske kostbart nybyggeri. Derfor synes jeg, vi nu skal lade denne 1977-lovgivning få lov til at fungere; en række af de problemer, man taler om nu, er jo problemer, som netop var en følge af 1976-loven, og som førte til, at vi ændrede den her i foråret. Derimod har jeg ikke set de store problemer i konsekvens af den lovgivning, vi lavede i foråret. Det hænger sammen med – som boligministeren også var inde på – at der er jo steder, hvor man overhovedet ikke har udstykket lejligheder endnu efter de nye regler. Lad nu den lovgivning, vi lavede, virke; så kan vi senere se på, om der skulle være problemer dér. Det tvivler jeg altså meget stærkt på.

Så er der ejerboligens område, og også her har vi jo betydelige problemer. Vi beklager, at 1974-aftalen om en afvikling af lejeværdien og en aftrapning af rentefradragsretten ikke er blevet virkeliggjort. For nu står vi igen med en ny vurdering, som i gennemsnit vel giver en stigning på 75 pct. for ejerboligens vedkommende, men stigningerne viser jo en mægtig spredning. Der er steder i landet, hvor ejerboliger stiger med 150 pct. Andre steder stiger de kun med 50 pct. Det betyder, at vi nu får alle virkningerne ind over os, i form af at vi skal arbejde med lejevær-